

Troen er ikke en klippe

Prædiken 2. søndag i fasten 2021

Salmer:

410 – Som tørstige hjort monne skribe

582 – At tro er at komme

892 – Troen er ikke en klippe [100 Salmer]

Bøn: Gud, lad os leve af dit ord som dagligt brød på denne jord!

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Jesus gik bort derfra og drog til områderne ved Tyrus og Sidon. Og se, en kana'anæisk kvinde kom fra den samme egn og råbte: »Forbarm dig over mig, Herre, Davids søn! Min datter plages slemt af en dæmon.« Men han svarede hende ikke et ord. Og hans disciple kom hen og bad ham: »Send hende væk! Hun råber efter os.« Han svarede: »Jeg er ikke sendt til andre end til de fortabte får af Israels hus.« Men hun kom og kastede sig ned for ham og bad: »Herre, hjælp mig!« Han sagde: »Det er ikke rigtigt at tage børnenes brød og give det til de små hunde.« Men hun svarede: »Jo, Herre, for de små hunde æder da af de smuler, som falder fra deres herres bord.« Da sagde Jesus til hende: »Kvinde, din tro er stor. Det skal ske dig, som du vil.« Og i samme øjeblik blev hendes datter rask.

(Mattæusevangeliet 15,21-28.)

Overskriften på søndagens prædiken har jeg fra salmedigteren Jens Rosendal i den salme, vi skal synge til sidst i gudstjenesten:

Troen er ikke en klippe!

I dag er der nemlig stor trøst og håb at hente for det menneske, der kender til at kæmpe og slide med troen. Altså sådan nogle som os almindelige folk, der tvivler og tror skiftevist og ikke helt ved, om vi tror på den rigtige måde.

Forleden dag lyttede jeg til en podcast, hvor en sagde ”jeg tror på tvivlen”.

Det vil jeg godt gøre til min egen trosbekendelse. Tvivlen kan være brugbar, fordi den aldrig lader mig i ro. Troen kan derimod få mig til at gå i stå. Så... jeg tror på tvivlen.

Teksten til i dag er noget ganske særligt. Før alle udgaver af trosbekendelsen blev nedfældet på skrift og forlangt lært udenad af kirken, siger Jesus til en helt almindelig kvinde: *Din tro er stor!*

Stor, fordi hun ikke kun levede for sig selv og kun tænkte på sig selv, stor, fordi hun levede og åndede for sit barn og turde slås og kæmpe til sidste blodstråbe for det.

*Troen er ikke en klippe / midt i et stormpisket hav / tro er at sejle
trods bølger / over en truende grav.*

...skriver Jens Rosendal.

Tro er at handle og tro er at leve og elske. Tro er aldrig kun et spørgsmål om dogmatik og troslære. Det er ganske vist interessant i sig selv, men tro er dog først og fremmest levet liv, dagligt liv sammen med hinanden og dem, vi har ansvar for.

*

Jeg læste med interesse for nogle år siden en bog om Arne Haugen Sørensens kirkekunst. Heri skriver han om tro og tvivl og siger om sig selv, at han opfatter sig selv som disciplen Thomas, - en tvivler, der tror. Alligevel mærker man tydeligt, hvordan han beder og håber hele tiden i sine billeder om liv og trøst, når døden truer os.

Haugen Sørensens opstandelsesbilleder forestiller ganske enkelt det lille menneske, der bliver løftet op af Guds store hånd. Løftet ud af mørket op i lyset til Gud. Opstandelse helt enkelt og næsten naivt følt, forstået og malet.

Motiverne bæres af menneskelighed og af ærlighed. Han slutter sin bog med at skrive:

"Tro uden tvivl er næppe mulig. Derfor er der et valg at foretage. For man kan også vælge at tro. Vælg lyset frem for mørket. Sandheden går alligevel over vores mangelfulde forstand, så hvorfor ikke vælge

håbet frem for angsten. Jeg behøver ikke anden mening, end at du skal elske din næste. Det er mening nok for mig, og "størst af alt er kærligheden" er et budskab, der er så stærkt, at det befrier verden."

Det er bare godt skrevet og til at forstå. *"Jeg behøver ikke anden mening, end at du skal elske din næste."*

Så er vi jo helt inde ved selve kernen i det at være et kristent menneske, når vi kan leve et liv, der altid først og fremmest har en anden og andre før os selv. Det menneske lever dårligt, der kun har sig selv i tankerne. Det bliver så lille det liv, der kommer ud af det. Selvspejlende og trivielt.

Tro er derimod at elske og have omsorg for andre og betragte verden i et større perspektiv end sit eget.

Martin Luther siger et sted: *"Troen er en forandring der bevirker at øjne, ører og hjerte ser, hører og føler anderledes end før. Troen er levende og mægtig, ikke tænkning, men handling."*

Tro er ikke trosbekendelser, men handling, - den handling der udspringer af, at vore øjne, ører og hjerter ser vort medmenneske som en del af vort liv, som vi må tage vare på. Troen er ikke at leve blot for sin egen skyld.

*

I bogen "Life with Picasso" fortæller elskerinden Françoise Gilot om sin mormor. Da hun var gammel og træt, plejede hun hver dag at gå

hen på kirkegården og sætte sig roligt på den grav, hvor hendes mand og tre af hendes børn lå begravet. Hun sagde ikke noget, sad der bare med et venligt smil og et forklaret ansigtsudtryk. Forfatteren var dengang 13-14 år og fulgtes undertiden med sin mormor derhen på kirkegården. En dag spurgte hun: Mormor, hvorfor sidder du sådan? Svaret var: Det vil du engang forstå. Den dag kommer da du har gennemgået mange lidelser, dit hjerte løber fuldt af minder, du føler smerte over det, som ikke er mere, du opdager at livet er kort, at det er en ganske kort frist, og så er det hele forbi. Når du har forstået det og denne indsigt har taget dit hjerte i besiddelse, vil du ikke mere leve blot for din egen skyld, men lige så meget for duften af en rose, for synet af en hest eller en kat, for lyden af den rullende torden, for andre mennesker, for dem du holder af. For da vil du vide at din tid er begrænset.

Det er en ualmindelig fin beskrivelse. Det handler om tro og om at leve for andet end sig selv.

Hun sidder på et lille stykke jord, der har opslugt hendes mand og tre af hendes børn og givet hende sorg og savn, alligevel sidder hun fuldstændigt rolig og lever i forhold til dem, der var.

Hun kan nu leve for duften af en rose, for synet af en hest eller en kat, for lyden af den rullende torden, for andre mennesker, for dem hun holder af.

Jeg tror, at det er den bedste beskrivelse af, hvad tro er. Måske også af, hvad det evige liv er. Tro er at leve for andet og andre end sig selv.

Det evige liv er det samme. Derfor er det evige liv allerede her og nu tilstede i troen.

Dengang vi var konfirmander og skulle lære trosbekendelsen udenad og salmevers i lange baner, og vi ikke forstod det fjerneste af det alt sammen, da tror jeg mange fik en forkert opfattelse af, hvad kristendom er og fik grundlagt en hel række fordomme om, hvor kedelig kirken er.

Men kristendom er ikke dogmatik og rigtige meninger. Kristendom er ikke kun tanker, men handling, som Luther sagde. Efter Kristus kom hans kirke og den krævede den rette lære. Men denne lære blev som bekendt misbrugt af kirken til at holde mennesker nede og true med evig straf, hvis de ikke betalte aflad. Det ødelagde meget for kristendommen.

*

Kirken kan stadigvæk true mennesker, hvis de ikke tror på den rigtige måde. Men når kirken bliver til rettroende inkquisition eller kropsfor- skrækket moralisme, så bliver der pludselig langt mellem kirke og kristendom.

I den forstand var Jesus aldrig kristen eller kirkelig. Ebbe Kløvedal Reich sagde det engang meget morsomt et sted. Han sagde: Meget kan man sige om Jesus, men kristen det var han i hvert fald ikke!

Det er der meget sandhed i. Jesus prædikede med hele sit liv, med sine handlinger, sine ord, akkurat som i teksten til i dag var det levende, handlende, elskende liv.

Men for Jesus selv drejede det aldrig blot om at leve for sig selv. Han satte alt ind for sit menneske: Så var det en kvinde, der var grebet i hor, så var det en udskældt og forfulgt tolder, så var det et menneske, der havde mistet sin kære og så var det en ugudelig kanaanæisk kvinde, hvis barn var syg, han kæmpede for. Og selvom hun var hedning og ikke engang kendte den jødiske trosbekendelse, sagde han til hende: *Din tro er stor!* Engang var det en romersk officer, hvis tjener lå syg. Hans tro var også stor, fordi han ikke bare levede for sig selv, men kunne tage vare på en tjeners lidelse. Så stor en tro har jeg ikke mødt i Israel, sagde Jesus ved den lejlighed - igen lang tid før alle trosbekendelser blev skrevet.

Det er der trøst i for alle os, der tvivler og tror.

Kære menighed!

At tro er at erkende, at vi altid holder noget af et andet menneskes liv i vor hånd.

Vi kommer aldrig helt godt fra det, men vi forsøger alligevel, for som vi synger med Jens Rosendal:

Troen er aldrig artikler / trykt i en indbunden bog, / tro er at vove sig udad / varsom og kærlig og klog.

Amen

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højtlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.